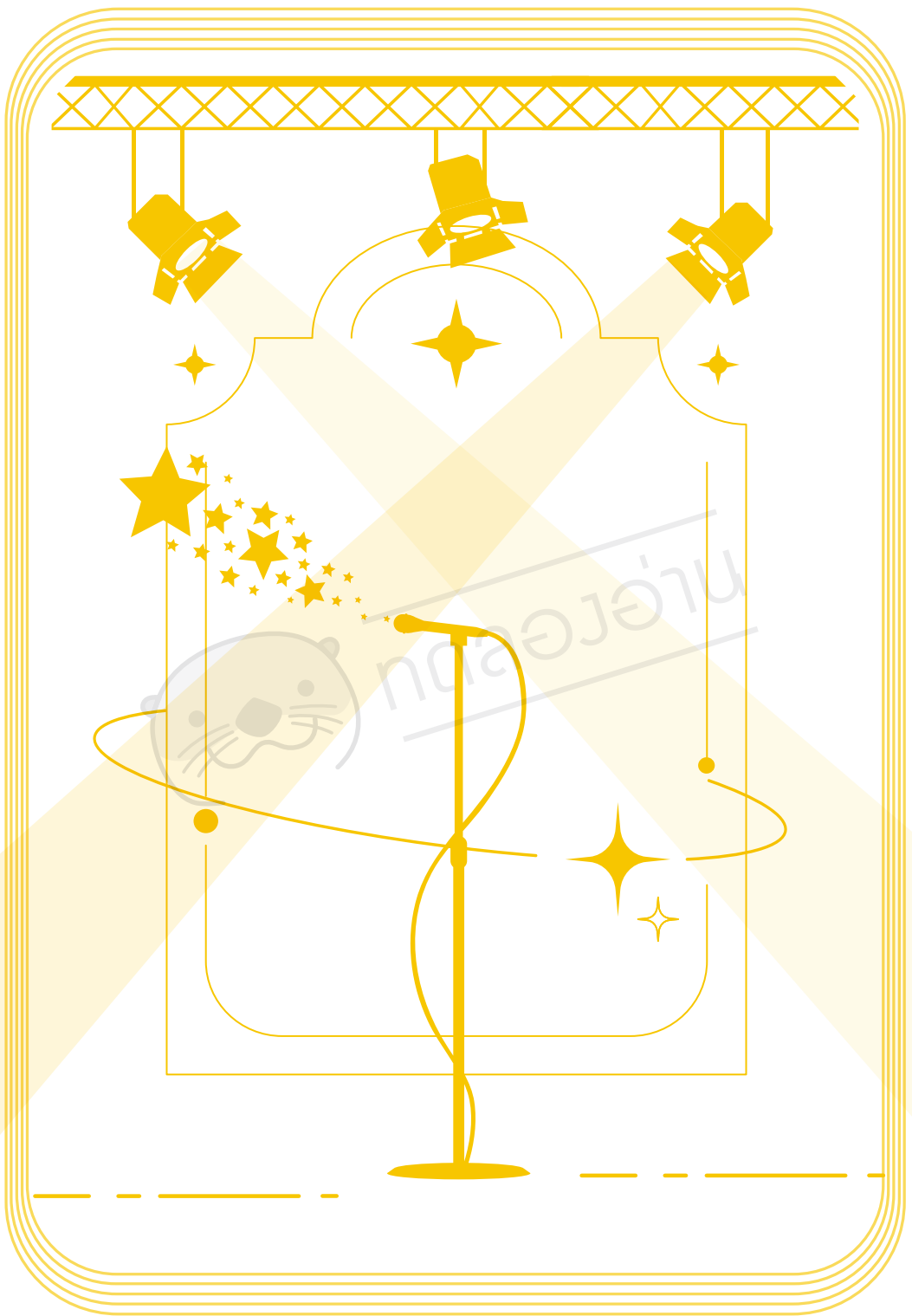

DANGER

PEONY

DEBUT || OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

กตเวทิตา

1

DS.BACK

เขียน

Pori J.

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

จากนิยายเรื่องดังที่มียอดอ่านกว่า 560 ล้านครั้ง เรตติ้ง 10/10 บนเว็บ kakaopage และเว็บตูนยอดนิยมในไทยที่มีแฟนคลับมากมาย สู่นิยายแปลไทยที่มาอยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านในตอนนี้ *Debut or Die* เล่ม 1

หากคุณเป็นคนที่สนใจในวงการไอดอล คุณก็น่าจะรู้จักหรืออาจถึงขั้นเคยตามดูตามเชียร์รายการเซอร์ไววัลอดีตซันที่ค้นหาเด็กฝึกมาตั้งวงไอดอล ซึ่งหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้รายการรูปแบบนี้ได้รับความนิยมก็เพราะการสร้างสตอรี่ที่ทำให้ผู้ชมได้อินและผูกพันไปกับผู้เข้าแข่งขันทั้งหลาย จนอยากจะทำสักด้นให้เขาและเธอไปสู่ฝั่งฝัน

‘รยูกอนอู’ ตัวเอกของเรื่องไม่ใช่คนที่คลั่งไคล้ไอดอลสักเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็คร่ำหวอดในวงการนี้มาพอสมควร เนื่องจากอาชีพเสริมของเขาคือการตามถ่ายรูปและขายข้อมูลไอดอลนะสิ แต่เจ้าตัวคงไม่มีทางคิดฝัน ว่าวันหนึ่งจะต้องก้าวไปบนเส้นทางแห่งการเป็นไอดอลเสียเอง

Debut or Die นิยายแฟนตาซีแนวระบบ...ว่าด้วยเรื่องราวของชายหนุ่มว่างงานที่อยู่ระหว่างเตรียมสอบข้าราชการ แต่กลับต้องมาอยู่ในร่างของเด็กหนุ่มนาม ‘พัคมนูแด’ ต่อด้วยพบว่าตัวเองย้อนเวลากลับไปในอดีตเมื่อสามปีก่อน ตบท้ายด้วยการปรากฏของ ‘หน้าต่างสถานะ’ แบบในเกมเบี่ยบ และถ้าทุกอย่างที่ว่ามานั้นยังไม่ WTF พอ ก็ขอ

ตอกตะปูปิดฝาโลงด้วยเงื่อนไขที่ว่าถ้าไม่สามารถเดบิวต์เป็นไอดอล
ภายในหนึ่งปี เขาจะต้องตาย! และดูเหมือนว่าหนทางเร็วที่สุดที่เขาจะได้
เดบิวต์ นั่นคือการเข้าร่วมรายการ <บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)>
ซีซั่น 3 ซึ่งเปิดออดิชั่นเมื่อไม่นานมานี้

รยูกอนอูที่จากนี้ไปต้องใช้ชีวิตในฐานะพัคมุนแด ขอใช้ความรู้
กับประสบการณ์จากชีวิตก่อน และหน้าตาต่างสถานะที่ไม่ต่างกับสูตรโกง
คว่าแก้อีในไลน์อัปเดบิวต์มาครองหนอยละกัน ก็เขายังไม่อยากตาย
นี่นา!!

กดลองอ่าน

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอคอลแบบไหน
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicida (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 1

ตามหลักสากลโลก เป็นที่รู้กันว่าหากเราตื่นมาพบกับพาดานที่ไม่คุ้นตา แสดงว่าเราหลุดเข้ามายังโลกอีกใบหนึ่งแล้ว

แต่ไม่ใช่กับฉัน ฉันตื่นขึ้นมาในห้องโมเต็ลเหม็นอับแห่งหนึ่ง

“อือ...”

รู้สึกอย่างกับหัวจะระเบิดออกมา ฉันเอามือกุมหน้าผาก ยันตัวลุกขึ้นจนผ้าห่มเหม็นอับที่เคยคลุมร่างร่วงไปกองอยู่ที่เท้า คิดว่าครั้งนี้ก็คงกระดกเหล่าจนผล็อยหลับไปหลังพบว่าล้มเหลวในการสอบอีกครั้ง นั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นแปลว่าฉันคลานจากห้องวันรูม¹ ของตัวเองมาจนถึงโมเต็ลเลยหรือ

“บ้าหรือเปล่าวะเนี่ย...”

ฉันบ่นพลางเดินเข้าไปในห้องน้ำ ตั้งใจว่าจะเข้าไปทำธุระและจะได้เช็คสภาพตัวเองด้วย แต่ต่อให้ไม่ต้องเช็กรู้ว่าจะได้เห็นใบหน้าของคนเตรียมสอบข้าราชการที่เฝ้าค้าง

แต่เมื่อส่องกระจก ก็ถึงกับล้มตังโครม

“เฮ้ย!...เฮ้ย!”

¹ที่พักอาศัยประเภทหนึ่งในประเทศเกาหลี มีโครงสร้างคล้ายๆกับคอนโดห้องสตูดิโอในประเทศไทย

ฉันกัดฟันแน่นหลังจากหลุดคำสบถออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ
ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ขยี้หัวตัวเองด้วยมือสั่นเทา ก่อนจะเงยหน้าขึ้น
มองกระจกอีกครั้ง ในกระจกยังคงสะท้อนใบหน้าที่ไม่คุ้นเคย ใบหน้า
น่ารักของเด็กหนุ่มร่างผอมแห้ง

...ฉันพยายามควบคุมลมหายใจเพื่อไม่ให้ตัวเองสติแตก ทำเอา
อยากสูบบุหรี่ที่เลิกขาดได้แล้วขึ้นมาเลยทีเดียวนะ

“...เฮ้อ”

เพิ่งมารู้ตัวว่าแม้กระทั่งเสียงก็ยังไม่ใช่เสียงที่คุ้นเคย รู้สึกอยาก
จะกัดลิ้นตัวเองให้รู้แล้วรู้รอด

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ฉันประคองสติพาร่างที่ไม่คุ้นเคยสำรวจ
ไปรอบ ๆ ห้องโมเต็ล แล้วก็เจอกระดาษโน้ตที่ดูเหมือนจดหมายลาตาย
พร้อมกับขวดยาว่างเปล่าบนเตียง เหมือนว่าตอนนี้จะพยายามฆ่าตัวตาย
ด้วยการกินยานอนหลับเกินขนาด เมื่ออ่านจดหมายลาตายอย่างคร่าว ๆ
ก็พบว่าเจ้าตัวเป็นเด็กกำพร้าที่ลาออกจากโรงเรียน เขารู้สึกว่าโลกนี้
ช่างไม่ยุติธรรมและรู้สึกสิ้นหวังจึงตัดสินใจลาจากโลกนี้ไป ในปากฉัน
พลันขมปร่าขึ้นมา ขนาดสลักร่างแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเด็กกำพร้าอีกหรือ

หลังจากอ่านจดหมายเสร็จก็เหลือบไปเห็นกระเป๋าใส่ตังค์ราคาถูก
ที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง พอรีอูดูก็พบแค่ธนบัตรไม่กี่ใบกับบัตรประชาชน
ของเจ้าของร่างนี่

‘พัคมุนแด 0x1215-3xxxxxx’

“เลขส่วนหลังขึ้นต้นด้วย 3...”²

“ยังเด็กอยู่เลยนี่” ฉันพิมพ์พาดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อนในขณะที่
มองดูรูปภาพบนบัตรประชาชน แม้ใบหน้านับัตรจะดูเป็นผู้เป็นคน
กว่าใบหน้าที่เห็นในกระจกเมื่อกี้ แต่สีหน้าก็ยังคงหม่นหมอง จะว่าไป
ถ้าไม่นับเรื่องที่คุณสมบัติไปหน่อยก็ถือว่าเจ้าตัวหล่อเหลาเอาการ แถมยัง

หน้าเด็กด้วย อายุยี่สิบสามปีแล้วหรือ นึกว่าจะเด็กกว่านี้เสียอีก

“...”

ไม่สิ นี่ไม่ใช่เวลาจะมาคิดเรื่องนี้

ฉันพยายามคิดทบทวนอย่างสงบและค่อย ๆ ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ เมื่อทำให้เย็นลงได้แล้วจึงเริ่มตระหนักว่าถึงเวลาที่จะต้องวางแผนการเพื่อตามหาร่างเดิมของตัวเองสักที ไม่น่าว่าเจ้าเด็กที่พยายามฆ่าตัวตายคนนี้อาจจะเข้าไปอยู่ในร่างของฉันแทนก็ได้

เมื่อคิดได้ดังนั้นฉันก็คว้ากระเป๋าสตางค์และเปิดประตูห้องโมเต็ลออกไป แต่หลังจากเปิดประตูก็ต้องยืนแข็งที่มองเห็นภาพหิมะตกโปรยปรายด้านนอกหน้าต่างบริเวณโถงทางเดิน

...จำได้ว่าก่อนหน้าที่จะดื่มเหล้าจนล้มพับ เพิ่งจะเดือนกรกฎาคมเท่านั้นเอง

“พระเจ้า”

ฉันกลืนน้ำลายดังเอือก รีบเดินกลับเข้ามาในห้องโมเต็ล แล้วหยิบปฏิทินตั้งโต๊ะขึ้นมาดู

‘202x ธันวาคม’

...นี่มันปฏิทินเมื่อสามปีก่อน

อยู่ ๆ ก็รู้สึกเหมือนกับบ้านหมุน แต่ครั้งนี้ใช้เวลาไม่นานฉันก็สงบสติอารมณ์ได้ เพราะว่าเรื่องที่ตัวเองสลบมาอยู่ในร่างของคนอื่นมันน่าตกใจยิ่งกว่าเรื่องที่ย้อนกลับมาในอดีตเป็นไหน ๆ ฉันหย่อนก้น

² เลขบัตรประชาชนของประเทศเกาหลีได้มีทั้งหมด 13 หลัก แบ่งเป็น 6 หลักข้างหน้า และ 7 หลักข้างหลัง โดย 6 หลักข้างหน้านั้นคือตัวเลขวันเดือนปีเกิด ส่วนหมายเลขตัวแรกของหลักข้างหลังจะเป็นการระบุเพศ เดิมทีหมายเลข 1 หมายถึง เพศชาย และหมายเลข 2 หมายถึง เพศหญิง ทว่าปัจจุบันมีการเปลี่ยนกฎหมายให้ใช้หมายเลข 3 ระบุเพศชาย และหมายเลข 4 ระบุเพศหญิง ให้แก่บุคคลที่เกิดหลัง ค.ศ. 2000 เป็นต้นไป นอกเหนือจากนั้นคือรหัสสถานที่เกิด หมายเลขลำดับการประกาศในวันแจ้งเกิด และหมายเลขยืนยัน ตามลำดับ

ลงบนขอบเตียงแล้วถอนหายใจ ทำไม่ต้องย้อนกลับมาในอดีตทั้งๆที่
จำเลขลอตเตอรี่รางวัลไม่ได้ด้วยนะ

ทันใดนั้นความคิดไร้สาระบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวจนต้อง
เงยหน้าขึ้น

...ความจริงแล้วนี่อาจจะไม่ใช่อดีต แต่เป็นอีกโลกหนึ่งก็ได้

แม้จะเป็นความคิดบ๊องๆ แต่กลับรู้สึกว่ามันเข้ากันดีกับ
สถานการณ์บ้างบางอย่างในตอนนี่ รู้สึกคล้ายๆกับว่ามีเรื่องทำนองนี้
ให้เห็นเคลื่อนไหวตามพวกเว็บตูนหรือนิยายออนไลน์ เขาเรียกกันว่า
แนวฮันเตอร์หรือเปลาณะ...

ฉันพิมพ์เบาๆอย่างทึ่งท้อ มันใจเลยว่านี่มันดูเง่างะเอาจริงๆ

“หน้าตาสถานะ...?”

แน่นอนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

โธ่เว้ย

ฉันทาบเตียงด้วยความขายหน้า แหงละ มันไม่มีทางเป็นไปได้
ไอ้ตังต้อง...

[ชื่อ : พัคมนุเต (รยูกอนอู)]

[เลเวล : 0]

[ฉายา : ไม่มี]

[ร้องเพลง : C]

[เต็น : -]

[รูปลักษณ์ : C]

[เสน่ห์ : -]

[คุณสมบัติพิเศษ : ศักยภาพไร้ขีดจำกัด]

ขึ้นด้วยแฮะ?

ฉันตกใจจนถึงกับกลิ้งตกเตียง

“โอ้ย!”

รู้สึกเจ็บหลังจนต้องร้องโอดโอย ในขณะที่เดียวกันก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

เนื้อหาของหน้าต่างสถานะมัน...ไม่เห็นเหมือนที่คิดไว้เลย

“...”

เมื่อหน้าต่างสถานะปรากฏขึ้น ฉันก็สงบสติอารมณ์ลงได้พอประมาณ ความรู้สึกที่สัมผัสได้ผ่านผิวหนังทำให้ฉันแน่ใจว่าสถานการณ์ที่ขัดแย้งกับกฎฟิสิกส์นี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ฉันออกจากโมเต็ลแล้วเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ตใกล้ๆ เพื่อจะหาว่ามีเบาะแสอื่นอยู่อีกไหม นอกจากเรื่องในโลกนี้คืออดีตเมื่อสามปีที่แล้ว ฉันลองขอให้พนักงานที่เคาน์เตอร์ช่วยโทร.ไปที่เบอร์โทรศัพท์ของฉัน แต่กลับพบว่ามันคือหมายเลขที่ยังไม่เปิดให้บริการเสียอย่างนั้น แถมยังไม่สามารถเข้าสู่ระบบเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยด้วยบัญชีนักศึกษาได้ ส่วนพวกบัญชีโซเชียลมีเดียที่เคยสร้างขึ้นตอนทำงานก็หายสาบสูญ

หรือพูดอีกอย่างคือ ‘ฉัน’ คนเดิมนั้นไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้

ซึ่งก็ใช้ว่าฉันจะอาลัยอาวรณ์นัก พ่อแม่ของฉันเสียชีวิตจากอุบัติเหตุตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมศึกษาตอนต้น พอเข้ามาวิทยาลัยก็ขาดการติดต่อกับพวกญาติๆ จึงไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับใครมากนักอยู่แล้ว คนรู้จักที่พอจะนับได้ว่ามีก็ทยอยห่างหายไปหมดในระหว่างที่เตรียมตัวสอบเข้าราชการ ว่างไปแล้วพอคิดถึงช่วงเวลามากมายที่เสียไปอย่างไร้ค่ากับการเตรียมสอบเข้าราชการ ก็ไม่แปลกใจเลยที่จะเลิกติดต่อคบหาใครๆ

“รามยอนใส่แสมที่สั่งได้แล้วค่ะ”

“อ้อ ขอบคุณครับ”

ฉันหยุดประเมินตัวเองและหันไปรับถาดที่ยื่นมาให้ ก่อนที่จะเข้าดูเว็บไซต์ค้นหาบนอินเทอร์เน็ตอีกครั้งพลังคิบลั่นร่ายมยอนเข้าปากไปด้วยอืม...ถ้าเป็นเมื่อสามปีก่อนก็คงจะเป็นตอนที่ฉันตัดสติใจ ‘เริ่มเตรียมสอบอย่างจริงจัง’

เป็นช่วงที่ฉันยกเลิกสัญญาณโตร์คัพท์รวมถึงอินเทอร์เน็ต ทำให้ตามเหตุการณ์บนโลกที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นไม่ค่อยทัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดเท่าไร และตอนนี้ก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกแบบเดียวกันกับเมื่อสามปีก่อนปะะ นั่นคือการสะดุดตากับสิ่งต่างๆ ที่เคยได้รับความนิยมนในช่วงนั้น ไม่ว่าจะเป็นเกม ภาพยนตร์ เพลง หรือ...ไอดอล

ไอดอลงั้นหรอ

“หืม”

ฉันวางตะเกียบบนปากถ้วยร่ายมยอนที่กินจนหมดเกลี้ยงแล้วตามด้วยเอามือกอดอก ออดนิกถึงหน้าต่างสถานะอันนั้นไม่ได้ ไม่ว่าจะดูยังไงเนื้อหาก็เป็นลักษณะเฉพาะของไอดอลทั้งนั้น แม้จะไม่รู้เหตุผลที่ฉันต้องเข้ามาอยู่ในร่างนี้ แต่ก็น่าจะเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน้าต่างสถานะหรือเปล่า

ไม่แน่ว่า ‘พัคมุนแด’ เจ้าของเดิมของร่างนี้อาจจะฝันอยากเป็นไอดอล เขาเลยยังมีความปรารถนาที่ตกค้างอยู่

...หรือไม่ก็เป็นเพราะสิ่งที่ฉันเคยทำในสมัยที่เป็นนักศึกษา

ขบคิดไปก็ไม่รู้อยู่ดี อย่างน้อยก็เอาสิ่งที่มีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ก่อนดีกว่า

“หน้าต่างสถานะ”

ฉันพึมพำเบาๆ ราวกับถอนหายใจ หน้าต่างสถานะกึ่งโปรังแสงอันเดิมก็แสดงผลความสามารถไม่ก็อย่างขึ้นมา เช่น การร้องเพลงระดับ C รูปลักษณ์ระดับ C ส่วนรายการที่เหลือล้วนเป็นช่องว่าง

หรือว่าหมอนี้จะยังไม่เคยฝึกฝนอะไรเลย?

แม้จะคิดได้อย่างนั้น แต่ถึงยังไงก็ต้องพักเอาไว้ก่อน ฉันยังไม่อยากพัฒนาทักษะการเต้นหรือความสามารถพิเศษอะไรในตอนนี้อยู่ แต่ก่อนที่จะไปดูเนื้อหาของหน้าต่างสถานะอันอื่น

จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าเห็นป้ายร้านคาราโอเกะผ่านตาระหว่างทาง มาร้านอินเทอร์เน็ตพอดี

“ไอ้”

หลังจากที่ทดสอบดูแล้วก็ค้นพบว่าระดับ C ไม่น่าใช้ระดับที่ต่ำเสียทีเดียว

หมอนี้ถือว่าร้องเพลงใช้ได้ น้ำเสียงดี ทรงพลัง เปลี่ยนเสียงซัดถ้อยซัดคำ ต้องเรียกว่า ‘มีพื้นฐานดี’ ละมั้ง รู้สึกได้เลยว่าเขามีพรสวรรค์จริงๆ นั่นแหละ

แต่สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือคะแนนที่หน้าต่างสถานะแสดงผลออกมา

[บรรลุความสำเร็จ! <การพยายามครั้งแรก>]

[เลเวล 0 -> 1]

[คุณได้รับ 1 พอยต์!]

“ความสำเร็จ?”

ฉันเพิ่งแค่เพิ่มพ้ากับตัวเอง หน้าต่างอีกอันก็ดึงขึ้นมา

[ความสำเร็จที่กำลังดำเนินการ]

[การพยายาม 10 ครั้ง (0/10)]

[การพยายาม 100 ครั้ง (0/100)]

[ประสบการณ์ครั้งแรก (0/1)]

[ประสบการณ์ 10 ครั้ง (0/10)]

“...”

แถบเลื่อนยาวเหยียดลงไปด้านล่างอย่างไม่มีที่สิ้นสุด...งานหนัก
เลยแฮะ แยกไปกว่านั้น ยิ่งเป็นระดับสูงเงื่อนไขก็ยิ่งเพิ่มขึ้นอย่างไม่มี
เหตุผล แถบรายการความสำเร็จอีกครั้งหนึ่งยังว่างเปล่า ไม่ขึ้นให้ดู
ด้วยซ้ำ

ฉันรู้สึกท้อแท้จึงปิดหน้าต่างสถานะ แต่ในเมื่อได้สิ่งที่เรียกว่า
พอยต์มาแล้ว ก็ควรลองใช้มันให้เหมือนกับเกมดูดีไหมนะ ฉันเรียก
หน้าต่างสถานะออกมาอีกครั้ง ด้านล่างของหน้าต่างมีข้อความใหม่
ว่า “พอยต์ที่คุณมี : 1” ปรากฏ

“เอาหนึ่งพอยต์ไปให้การร้องเพลง”

ทันใดนั้นเนื้อหาบนหน้าต่างสถานะก็เปลี่ยนไป

[ชื่อ : พัดมนแด (รยูกอนอู)]

[เลเวล : 1]

[ฉายา : ไม่มี]

[ร้องเพลง : C+]

[เต็น : -]

[รูปลักษณ์ : C]

[เสน่ห์ : -]

[คุณสมบัติพิเศษ : ศักยภาพไร้ขีดจำกัด]

ตรงช่องการร้องเพลงเปลี่ยนระดับเป็น C+ ในทันที

แบบนี้มันจะส่งผลกับทักษะจริงหรือ ฉันลองร้องเพลงที่เพิ่งร้องจบไปเมื่อไม่กี่รอบ ทั้งยังร้องให้เหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยนไปจากรอบที่แล้ว

“...เพราะดีแฮะ”

มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด เสียงที่เปล่งออกมาให้ความรู้สึกสบายหูและดูมีมิติมากยิ่งขึ้น เหมือนกับว่าฉันเคยฝึกทักษะการร้องเพลงแบบนี้มาก่อน แล้วไหนจะ ‘คุณสมบัติพิเศษ’ ที่แสดงอยู่บนหน้าต่างสถานะนั้นอีก

“ศักยภาพไร้ขีดจำกัดนั่นหรือ”

ปกติแล้วความสามารถของคนเรามักจะแสดงผลลัพท์ออกมาตามพรสวรรค์ที่ติดตัวตั้งแต่เกิดมากกว่าความพยายาม และโดยทั่วไปแล้วความพยายามก็มักมีขีดจำกัด ซึ่งก็คือจุดที่เราจะเติบโตได้สูงสุดหรือที่เรียกว่าขอบเขตของศักยภาพนั่นเอง

ทว่าหน้าต่างสถานะตรงหน้านีกลับแสดงให้เห็นว่าฉันมีศักยภาพสูงไม่ว่าจะพยายามมากหรือน้อยก็ตาม อีกทั้งยังไร้ซึ่งขีดจำกัดใดๆ

มีหน้าซ้ำเมื่อลองพิสูจน์ดูก็พบว่าความสามารถของตัวเองเพิ่มขึ้นมาจริงๆ ฉันลูปคางพร้อมกับครุ่นคิดในหัว

ไอดอล... หมายความว่าจะให้ฉันดำเนินชีวิตตามเส้นทางอาชีพของร่างใหม่นี้ล่ะหรือ

วินาทีนั้นเอง ก็มีป๊อปอัปเต็งขึ้นมาจากหน้าต่างสถานะ

“...!!”

[จุกเงิน!]

[สถานะผิดปกติ! : ‘เดบิวต์หรือตาย!’]

ได้ข้อความสีแดงเข้มมีตัวอักษรเรียงกันเป็นพืด

[‘เดบิวต์หรือตาย’]

[หากไม่สามารถเดบิวต์เป็นไอดอลภายในระยะเวลาที่กำหนดได้
จะตายทันที]

[เวลาที่เหลือ : D-365]

“ฮะ?”

แม้เนื้อหาที่แจ้งมาจะเกินกว่าที่จะเชื่อได้ลง แต่มันก็ทำให้ฉันรู้สึก
หวั่นใจ ในเมื่อตอนนี้ฉันเองก็ตกอยู่ในสถานการณ์เหลือเชื่อขนาดต้อง
เข้ามาอยู่ในร่างคนอื่นแบบนี้แล้ว มีอะไรรับประกันได้ว่าจะไม่เกิดเรื่อง
ประหลาดอะไรขึ้นอีก

เมื่ออ่านข้อความจบ หน้าต่างป๊อปอัปฟิลิกนั้นก็หายวับ ขณะ
เดียวกันหน้าต่างสถานะก็มีหัวข้อเพิ่มขึ้นมาตามคาด

[ชื่อ : พัดมุนแด (รยูกอนอู)]

[เลเวล : 1]

[ฉายา : ไม่มี]

[ร้องเพลง : C+]

[เต้น : -]

[รูปลักษณ์ : C]

[เสน่ห์ : -]

[คุณสมบัติพิเศษ : ศักยภาพไร้ขีดจำกัด]

[สถานะผิดปกติ! : ‘เดบิวต์หรือตาย’]

ไอน้ำมันของจริงเธอเนีย

“แม่งเอ๊ย...”

ฉันสภพกลางเอามือกุมขมับ เหนือเอ็นเม็ดเล็กผุดขึ้นบนใบหน้า เมื่อกี้ก็พิสูจน์ไปแล้วด้วยว่าสิ่งที่แสดงบนหน้าตาต่างสถานะนั้นมีผลจริง ไม่อาจชะล่าใจได้เลยว่าจะไม่เกิดเรื่องตามที่ไอ้ข้อความเฮงชวยนั้นบอก ทำให้ไอ้ของพรรคนั้นมันถึงเต็งออกมา เป็นเพราะฉันนึกถึงไอ้ดอล ั้งหรือ

ฉันหัวเราะผืดๆ รู้สึกหมดคำจะพูด แต่ในเวลาเดียวกันก็จุกคิด ไปได้ว่า

...อย่าบอกนะว่านี่คือบทลงโทษที่เคยขายข้อมูลไอ้ดอล³ มาก่อน หน้านี่?

ใช่แล้ว ไอ้ดอล

ที่จริงมันคือสายอาชีพที่ฉันคุ้นเคยเนื่องด้วยเหตุผลส่วนตัว บางประการ ฉันเคยหาเงินเลี้ยงตัวเองได้พอตัวจากการไปถ่ายรูปไอ้ดอล แทนผู้ว่าจ้างในสมัยยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ระหว่างที่ทำงานนั้น... ก็มีบ้างบางครั้งที่ฉันทำสิ่งต่างๆ เพราะโลกเกินไปหน่อย แถมยังเคย ได้เห็นและได้ยื่นข่าวอะไรต่อมิอะไรมานับไม่ถ้วน

อย่างที่คนเขาบอกกันว่าสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งสร้างคน ฉันที่เกี่ยวข้อง ถ่ายรูปไอ้ดอลคนไหนคนนั้นไปทั่วจึงหมกมุ่นกับสายงานนี้ไปโดยปริยาย ด้วยความสนใจส่วนตัว ตอนนั้นฉันเลยหาข้อมูลต่างๆ เอาไว้เยอะ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสายงานนี้ไม่น้อย

ฉันเซ็ดเหงื่อบนหน้า ยืนกอดอกและปรายตามองไปที่หน้าต่าง สถานะ ตอนนี้ไม่รู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ทั้งอึ้งทั้งโมโห แต่ที่แน่ๆ คือ 'ฉันไม่มีความคิดที่จะตาย'

³ แม้จะเรียกว่า 'ขายข้อมูลไอ้ดอล' แต่งานหลักๆ คือการถ่ายรูปไอ้ดอลตามสถานที่ ต่างๆ และเอาไปขายให้กับคนที่ต้องการ หรือถ่ายรูปตามการว่าจ้าง

ดังนั้นต้องใจเย็นเข้าไว้

เอาเหอะ ใหนๆ ก็เคยมีชีวิตที่ไร้ค่าแล้ว นี่เท่ากับว่าฉันได้รับโอกาสให้เริ่มต้นใหม่เลยไม่ใช่หรอ แถมยังมาพร้อมกับเงื่อนไขที่ได้เปรียบขนาดนี้

เหนือสิ่งอื่นใด ถ้าอยากจะสู้ว่าทำไมตัวเองถึงได้เข้ามาอยู่ในร่างนี้ ก็ต้องใช้งานและตรวจสอบไ้้หน้าต่างสถานะลงโลกนี้ให้มากกว่านี้ก่อน “อืม”

หลังจากตกลงกับตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ฉีกยิ้มด้วยความพึงพอใจ

...จำได้ว่าช่วงเวลานี้มีรายการแข่งขันเซอร์ไววัลไอดอลดัง ๆ อยู่ รายการหนึ่งนั้น

<บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)>

รายการวาไรตี้เซอร์ไววัลที่ได้รับความนิยมอย่างล้นหลามในช่วงเวลานี้

หลังจากที่มีการออกดิชันโดยการเอาเด็กฝึก⁴ ไอดอลเป็นสิบเป็นร้อยคนมารวมตัวกัน และเดบิวต์จากผลโหวตจนเป็นที่นิยม ก็มีอีกหลายรายการที่เอาเป็นแบบอย่าง โดย<บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)> เป็นหนึ่งในรายการที่ว่า แต่สาเหตุที่ทำให้รายการนี้โด่งดังมากเป็นพิเศษก็คือ

ระบบทุนนิยมที่ทำให้การแข่งขันรายการนี้ยิ่งดุเดือดและโหดร้ายมากยิ่งขึ้น

⁴ คำที่ใช้เรียกคนที่เก็บตัวเข้ารับการฝึกฝนกับเอเจนซีหรือค่ายเพลง รวมไปถึงรับการฝึกจากสถาบันสอนทางด้านอินเทอร์เน็ตต่าง ๆ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเดบิวต์เป็นไอดอล ยังมีคำเรียกความหมายเดียวกันที่คนนิยมใช้อีกหนึ่งคำคือ ‘เด็กเทรน’

ก่อนอื่นเลย ลองมาดูสโลแกนโฆษณาของซีซัน 1 กัน

[หุ่นไอดอลของคุณที่ยิ่งซื้อก็ยิ่งเติบโต!]

ใช่แล้ว หมายความว่ายิ่งจ่ายเงินมากเท่าไรก็ยิ่งโหวตด้วยสิ่งที
เรียกว่า ‘หุ่น’ ได้มากเท่านั้น

ปีนี้รายการที่ว่าเดินทางมาถึงซีซัน 3 แล้ว แม้ซีซัน 2 จะประสบ
ความล้มเหลวครั้งใหญ่ด้วยเหตุผลบางอย่าง แต่พวกเขาก็ทำเหมือน
ซีซันนั้นไม่เคยเกิดขึ้น และกลับมาพร้อมกับคำจั่วหัวที่เต็มไปด้วยปณิธาน
อันแรงกล้าว่า ‘สู่ตลาดอีกครั้ง’

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้คนจึงบอกว่าซีซัน 3 ซ้ำซากจำเจและคงจะ
ล้มเหลวเหมือนซีซันก่อน

...ฉันในตอนนั้นเป็นยังงั้นนะเธอ ก็ต้องเตรียมตัวสอบจนไม่ได้
สนใจอะไรอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม ซีซัน 3 กลับดั่งเป็นพลุแตกผิดจากที่ผู้คนคาดไว้
แม้จะมีข้อถกเถียงและเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมาย แต่รายการก็ขึ้น
เป็นประเด็นร้อนแรงและทำเรตติ้งได้ดี รวมถึงผลิตวงไอดอลชายที่มี
ยอดผู้เข้าฟังในเว็บสตรีมมิ่งเพลงถึงแปดหมื่นคน และชายอัลบั้มแรก
ได้ถึงหกแสนแผ่น ดังนั้นฉันจึงตั้งใจว่าจะไปออกรายการนี้

และวันนี้ฉันก็ออกมาข้างนอกเพื่อเริ่มปฏิบัติการขั้นแรก

“เสร็จแล้วค่ะ! ตรงด้านข้างเอาออกแค่นี้เดียวตามที่สั่งเลยค่ะ”

“ครับ ขอขอบคุณครับ”

แบบนี้ค่อยเข้ากับหน้าหน่อย ฉันมองดูทรงผมใหม่ของตัวเอง
ในกระจกหน้าต่างผมพอลางคิด คงเพราะช่วงไม่กี่วันมานี้กินอึมนอนหลับ
สบาย เลยส่งผลให้ความรู้สึกหุดหู่ระคนซึ่มเศร้าหายไปเยอะ ฉันรู้สึก

พอใจกับการตัดผมหน้าม้ารุงรังออกและเปิดให้เห็นหน้าผากแบบนี้ อยู่ๆ
คุณป้าที่นั่งตัดผมอยู่ข้างๆ ก็ร้องชมขึ้นมา

“อู๊ย เหมาะมากเลยพ่อหนุ่ม~ ดูสะอาดสะอ้านขึ้นเลย!”

ฉันขอบคุณเธอ หลังจากนั้นก็เดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อชำระเงิน

โชคดีนะที่ตอนไปเช็กกับธนาคาร เจอว่ามีเงินเหลืออยู่ในบัญชี
จำนวนหนึ่ง

จากชื่อการทำรายการ น่าจะเป็นเงินประกันชีวิตของพ่อแม่ ดูท่า
ว่าเขาคงจะไม่ยอมใช้เงินเพราะเหตุผลนั้น แต่ขอโทษด้วย ฉันคงต้องขอ
ใช้มันสักหน่อย

...ไว้หาเงินได้เมื่อไหร่ค่อยเอาไปโปะคืน หรือบริจาคให้องค์กร
สวัสดิภาพเด็กทำอะไร

หลังจากเอาสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดใช้โทรศัพท์อีกครั้งและ
สำรวจข้อมูลในนั้น ฉันก็รู้สึกสลดใจนิดๆ เมื่อค้นพบว่าการฆ่าตัวตาย
ของ ‘พัคมุนแด’ น่าจะไม่ใช่การกระทำเพียงชั่ววูบ เขายกเลิกสัญญา
เช่าห้อง (แต่เพราะค่างค่าเช่าไว้หลายเดือนเลยไม่ได้เงินค่ามัดจำคืน)
และยกเลิกการใช้งานโทรศัพท์

ซ้ำร้ายยังเป็นในวันเกิดของตัวเอง

สงสัยเขาคงปรารถนาที่จะตายมากจริงๆ...แต่ก็เข้าใจอยู่หรอก
เพราะฉันเองก็เคยเป็นแบบนี้

ขอให้หายไปอยู่ในหาภุมิที่ตึ้นะ

หลังจบการไว้อาลัยสั้นๆ ฉันก็จัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของ
ตัวเอง ก่อนจะเปิดประตูออกจากร้านทำผม แสงแดดยามใกล้เที่ยง
แยงตาเข้ามา ยังมีเรื่องอีกมากมายให้ต้องทำว่าจะบรรลุเป้าหมาย
การออกมาข้างนอกครั้งนี้

มาทำความเข้าใจกันก่อนดีกว่า

ฉันรู้ล่วงหน้าแล้วถึงภารกิจของรายการ สมาชิกที่จะได้เดบิวต์
ไปจนถึงธีมเพลงที่มาแบบไม่ให้คาดคิด

แน่นอนว่าอาจมีรายละเอียดตกหล่นไปบ้างระหว่างที่ฉันมัดแต่
เตรียมสอบข้าราชการที่สุดท้ายก็สอบตก แต่ยังไงในตอนนั้นก็ยากจะ
หาประตูสู่ความสำเร็จที่เหมาะสมไปกว่านี้แล้ว อีกอย่างนี่ก็เป็นรายการ
ทีวีที่มีอิทธิพลมาก ชนิดที่ว่าต่อให้ผ่านเข้าไปถึงแค่รอบ 2 ก็สามารถ
ดึงดูบริษัทเอเจนซีขนาดเล็กไปจนถึงขนาดกลางให้มาหาได้ หากจะพูด
ถึงปัญหาที่มีอยู่แค่อย่างเดียว คือการเปิดออดิชั่นผู้เข้าแข่งขันของซีซั่นนี้
ได้จบลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทว่าฉันก็แอบไปรู้เบาะแสบางอย่างมา และตั้งใจว่าจะทำตามแผน
จนกว่าจะสำเร็จ

เป้าหมายของฉันคือการได้เป็นผู้เข้าแข่งขันของรายการเซอร์ไววัล
ที่ทำการออดิชั่นจบไปแล้ว และจะเป็นให้ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์

โดยไม่ต้องไปถึงสถานีโทรทัศน์ แต่ไปที่ร้านคาราโอเกะแถวๆนี้

“ไอดอลมหาชน? อ้อ รายการบริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน) นะเหรอ
นักเขียนบทรายการนั้นโคตรเพี้ยนเลยนี่”

นี่เป็นเสียงของใครบางคนที่กำลังพูดคุยกั๊วระเคิดักอยู่ในงาน
ออพเตอร์ปาร์ตี้⁵ ของชมรมถ่ายรูป เขาบอกว่ามีญาติทำงานอยู่ในสถานี
โทรทัศน์และเอาข่าวลือต่างๆ มาโพนทนา ฉันจึงไม่ค่อยชอบหน้าเขานัก

“เห็นว่าชอบไปแคสต์⁶ ผู้เข้าแข่งขันตามร้านคาราโอเกะ ตรงแถวนี้ไง

⁵ การเลี้ยงฉลองเพื่อเป็นการขอบคุณหลังจากทำกิจกรรมหรืองานใดๆ เสร็จสิ้น

⁶ คำย่อของคำว่า แคสต์ติ้ง (Casting) ศัพท์ใช้ในวงการโทรทัศน์และวงการบันเทิง
หมายถึง การคัดสรรเฟ้นหานักแสดงหรือบุคคลมีความสามารถตามวัตถุประสงค์มาทำ
การแสดงหรือออกรายการ

แถวที่ตั้งสถานีโทรทัศน์...ย่านของ X ไซ้ใหม่ นะ เธอชอบไปเดินเตร่ตามร้านคาราโอเกะและดั่งคนธรรมดา มาเข้าร่วมรายการจนโดนพีดี⁷ ด่าเข้าให้ พวกประสบการณ์น้อยก็อย่างนี้แหละ โง่ชะมัดเลยเนอะว่าไหม”

ต่อจากนั้นหมอนั้นก็เอาแต่พาล่ามเกี่ยวกับเรื่องการแคสตีงจนโหวกเหวกไปทั่วห้อง เจอคนพูดจาเลอะเทอะตอนอยู่ในวงเหล้ามาก็เยาะแต่ไม่ค่อยเห็นใครเอาแต่พูดเรื่องของตัวเองในงานอาชีพเตอร์ปาร์ตี้ที่มีคนมารวมกันเป็นหมู่คณะแบบนี้มาก่อนเลย

‘ใครเป็นคนชวนมันมานะนี่’

‘คราวหลังไม่ต้องชวนมาแล้วนะ’

‘เออจริง’

ผู้คนกำลังสนทนากันผ่านสายตาดัดแน่นนอนว่าฉันไม่ได้เชื่อเรื่องไร้สาระที่เขาพาล่ามเลย สนใจแค่เหล่าฟรี แต่ที่น่าตกใจคือชื่อของคนที่ถูกหยิบยกมาเป็นหัวข้อสนทนานั้น

“คนธรรมดาที่แคสต์มาคนนั้นคืออีโกยุน”

“...ฮะ?”

อีโกยุนเป็นไอดอลหญิงที่ได้เดบิวต์ในซีซั่น 1 ด้วยรูปร่างหน้าตาที่สวยงามสดใส กับภาพลักษณ์ของคนใช้ภาษาถิ่นที่สนุกสนานร่าเริงและซุ่มซ่าม ทำให้เธอได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

รอบวงพลันเกิดเสียงอุทาน

“ว้าว คนที่ได้เดบิวต์ไซ้ใหม่”

“อืม”

“ไอ้...รู้ได้ยังไงเธอครับ”

⁷ PD คำเรียกของผู้กำกับรายการโทรทัศน์ (Program Director) บางกองถ่ายก็เรียกรวมถึงโปรดิวเซอร์ทั่วไปในรายการ

รุ่นพี่ผู้หญิงที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากคณะวารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“พอดีว่า ‘ยัยเพี้ยน’ ที่พูดถึงเมื่อกี้เป็นพี่สาวฉันนะ”

จับพลันเจ้าคนที่เคยพูดเป็นต่อยหอยก็เกิดพูดจาตะกุกตะกัก คนในวงเหล้าฟุ้งสายตาดูถูกไปที่ตัวต้นเรื่องพร้อมเพรียงกันเป็นตาเดียว

“...เอ่อ ฮะๆ ไม่ใช่นะ เมื่อกี้ที่พูดถึงคือ...”

“แต่พี่สาวฉันไม่เคยโดนพีด่าหรือกนะ แถมได้เงินเพิ่มด้วยซ้ำไป”

“...”

ต่อมาหมอนั้นก็นิ่งเงียบ ไม่ปริปากพูดอะไรอีก

ต้องขอบคุณที่ทำให้ฉันได้ตีตมต่อกับรสเหล้าอย่างสบายใจสักที เพราะวาระหว่างที่ฟังรุ่นพี่คนนั้นแก้อ่าวเรื่องการแคลด์จิง ฉันกำลังตีตมโซแม็ก^๑ไปด้วย

เอาเป็นว่าฉันจำได้ค่อนข้างแม่นเพราะมันเป็นสถานการณ์ที่สนุกมาก ถ้าจำไม่ผิด เวลาหาไลน์อัป^๑ ผู้เข้าแข่งขันที่ถูกใจจากการออติชั่น^๑ ได้ไม่ครบจำนวนคน หลังจบการออติชั่น นักเขียนบทมักจะไปสอดส่องตามร้านคาราโอเกะละแวกสถานีโทรทัศน์เป็นเวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์

“ไปหาพวกเด็กแสดงเปิดหมวกตามย่านที่วัยรุ่นชอบไปกันไม่ดีกว่าหรือ น่าจะแคลด์จิงด้วย”

“ส่วนใหญ่ที่นั่นพวกเด็กฝึกนักร้องชอบไปกัน เขาเจอเราแล้วจะหนีมากกว่า แถมเหตุผลที่เราแคลด์คนธรรมดา ก็เพราะต้องการคนที่มีความเร็วเตอร์แปลกใหม่ดูไม่เหมือนผู้เข้าแข่งขันรายการเซอร์ไววัลมารวมด้วย”

^๑ เครื่องตีตมที่เกิดจากการนำเหล้าขาว (소주 อ่านว่า โซจู) มาผสมเข้ากับเบียร์ (맥주 อ่านว่า แมกจู)

^๑ ในที่นี้หมายถึงลิสต์บุคคลที่จะมาออกรายการ

ถ้าจะให้พูดก็คือ ไม่ได้ตั้งใจหากคนมีแววที่สามารถเดบิวต์ได้มาเข้าร่วม แต่สรรหากคนสามัญกรรมดาที่จะมาเพิ่มความสุขให้กับรายการต่างหาก

สมัยนี้เด็กฝึกมักได้รับการอบรมจากบริษัทเอเจนซีว่าต้องพูดจา ระมัดระวัง หรืออีกนัยหนึ่งคือพวกคนกรรมดาไม่ได้รู้ตัวเลยว่าตนเองอาจต้องกลายมาเป็นผู้เสียสละเพื่อความสุขของรายการ

แน่นอนว่านั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในตอนนี้

ประเด็นสำคัญคือมีความเป็นไปได้สูงว่านักเขียนบทคนที่ว่าอาจจะยังใช้วิธีการเดียวกันในซีซั่น 3 นี้

ในเมื่อมันเคยประสบความสำเร็จมาแล้ว ย่อมยากที่จะไม่ตั้งความหวัง

ซีซั่น 2 พบกับความล้มเหลว ส่งผลให้การออกดิชันที่เพิ่งจบไปได้ผลลัพธ์ไม่ค่อยดีนัก และเป็นไปได้ว่ากำลังตั้งใจหากคนมาเพิ่มอยู่ ฉะนั้นลองมาคิดแบบปราศจากอคติ ถึงแม้ ‘พัคมุนแด’ คนนี้จะผมมแห้งไปหน่อย แต่ก็หน้าตาดี ส่วนสูงพอใช้ แถมร้องเพลงไม่แยء ขอแค่นี้ได้ เจอกันสักครั้งก็มีโอกาสสูงว่าเขาจะได้รับเลือก ยิ่งไปกว่านั้น...

ต้องอับเลเวล

ต้องลงทุนพอยต์เพื่อบรรลุความสำเร็จในการฝึกฝน อย่างน้อยๆ ความสำเร็จอะไรโดดเด่นสักด้าน จะได้ไปเตะตานักเขียนบทให้เลือกเข้าไปได้

ฉันจับไมค์ขึ้นมาแล้วเลือกเพลง ก่อนจะขำเลี้งไปยังประตูห้องคาราโอเกะที่เพิ่งเดินเข้ามา

ประตูเป็นกระจกทั้งบาน ร้านคงอยากทำให้คนวัยสิบถึงยี่สิบปี ได้รับความรู้สึกปลดปล่อยไปร่ง แต่ในขณะที่เดียวกันคนด้านนอกก็สามารถมองเห็นทุกอย่างในห้องได้ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ฉันเลือกร้านนี้

คนที่ฉันรออยู่เป็นนักเขียนบทที่ทุ่มเทให้กับงานของรายการทีวี

ถ้าจำเป็นต้องออกมาข้างนอกเพื่อแคสต์คนทั่วไปในระหว่างที่กำลังยุ่งหัวหมกกับการเตรียมรายการแบบนี้ละก็ เป็นไปได้มากกว่าเธอจะมาหาตามร้านคาราโอเกะที่พอใช้ได้แถวสถานีโทรทัศน์นี้แหละ ดังนั้นร้านที่ฉันอยู่ตอนนี้จึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด ฉันเลือกเพลงไว้ประมาณสิบเพลง กดข้ามอินโทรแล้วเริ่มร้องทันที

[บรรลุความสำเร็จ! <การพยายาม 10 ครั้ง>]

[เลเวล 1 -> 2]

[คุณได้รับ 1 พอยต์!]

ผ่านไปไม่เท่าไรก็บรรลุความสำเร็จอีกหนึ่งรายการ เป็นความสำเร็จจากการร้องเพลงสิบเพลง แน่หนอนว่าฉันคิดไว้แล้วว่าจะทำสำเร็จได้ในเวลาไม่นาน เพราะมันง่ายที่สุด และฉันก็ลงทุนพอยต์คราวนี้ไปกับการร้องอีกเช่นเคย ดังนั้นจึงเปลี่ยนจาก C+ มาเป็น B- เรียบร้อย

ฉันเลือกเพลงเดิมที่เคยใช้ทดสอบในครั้งก่อนมาร้อง ครั้งนี้รู้สึกว่ามีพื้นฐานการร้องดีขึ้นผิดหูผิดตา เสียงเบส¹⁰ ทุ้มขึ้น ทั้งพลังเสียงก็เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงของตัวอักษรบอกระดับให้ผลลัพธ์เป็นพัฒนาการรูปแบบนี้เอง ถ้าเป็นความเร็วระดับนี้คงเพิ่มค่าความสามารถให้สูงขึ้นอย่างก้าวกระโดดได้แน่ แต่ตอนนี้มีเรื่องอื่นที่ฉันต้องให้ความสนใจกว่า

“คือว่า ฉันเป็นคนทำงานด้านนี้นะคะ”

ไม่นึกเลยว่าจะติดกับตันทีอย่างนี้

ถ้าเทียบกับที่คำนวณเวลาไว้คร่าว ๆ แล้วยังรู้สึกว่าการร้องจะเร็วไป

¹⁰ เสียงเบส (Bass) เสียงร้องระดับต่ำของผู้ชาย

หน่อย แต่ก็ถือเป็นผลลัพธ์ที่เกินความคาดหมาย

ฉันรับนามบัตรที่ผู้หญิงใส่แว่นยื่นมาให้ แม้สีหน้าอีกฝ่ายจะดูอึดโรย แต่น้ำเสียงกลับสดใส เธอคงอยากสร้างความประทับใจแรกพบที่ดี เห็นที่ว่าการตั้งจุดความสนใจจะประสบความสำเร็จดังคาด เพราะบนนามบัตรระบุชื่อที่ฉันรอคอย

‘รยูซอริน’

ส่วนรุ่นพี่คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนคนนั้นชื่อ ‘รยูซอจิน’

แค่ดูชื่อก็รู้แล้วว่าเป็นพี่น้องกัน

“น้องชื่ออะไรเธอคะ”

“ชื่อพัคมุนแดครับ”

“ชื่อมีเอกลักษณ์ดีจัง ลองคิดดูดี ๆ ลึกครั้งเถอะคะ น้องมีแววเป็นดาวจริง ๆ รายการของพวกเราค้นหาคนมีศักยภาพเป็นดาวนะคะ”

“...ขอบคุณครับ”

ฉันไม่ได้แสดงสีหน้าดีอกดีใจอะไร เพราะถ้าให้เห็นว่าตื่นเต้นมากเกินไปมันจะดูเหมือนรอคอยให้สถานการณ์นี้มาถึงอยู่ก่อนแล้ว ปกติแล้วมักจะโดนจับได้กัณฑ์ตอนคัดกรองโปรไฟล์ ถ้าเจอคนที่ใจงาม ที่ทีมงานเองก็คงอยากจะตัดออกเหมือนกัน ทว่าดูเหมือนฉันจะวางตัวได้ถูกที่ถูกทาง ผู้หญิงคนนั้นเลยคุยกับฉันต่อ

“น้องหน้าตาดี ร้องเพลงก็เพราะ ถ้ามาออกรายการของเราน่าจะไปได้สวย...อืม ยังไงวันนี้ลองไปทดสอบหน้ากล้องดูหน่อยไหมคะ”

“ครับ?”

ผู้หญิงคนนั้นออกแนวเร่ร่อนเร้าเล็กน้อย เธอคงอยากปิดจ๊อบเลย

“จริงสิ ลองโทร.ถามพ่อแม่ดูสิคะ ถ้ารู้ว่าลูกชายถูกแคสติ้งจะได้ไปออกรายการทีวี พวกเขาต้องดีใจมากแน่”

“...พ่อแม่ของผมไม่อยู่กันแล้วนะครับ”

ทันทีที่พูดออกไป ในดวงตาของผู้หญิงคนนั้นก็บังเกิดประกายไฟเล็ก ๆ ราวกับกำลังประหม่นวัตถุดิบสำหรับใช้ตั้งอารมณ์ผู้ชมอย่างไรอย่างนั้น ก็นะ สตอรี่ที่ขายได้เป็นองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับรายการเซอร์ไววัล ถ้าทำจนเรื่องดราม่าถึงขั้นโดนตำได้ยิ่งถือว่าประสบความสำเร็จด้วยซ้ำ เมื่อพิจารณาแล้วว่าอาจใช้ประโยชน์จากตรงนี้ได้ เธอคงไม่ปล่อยให้ฉันหลุดมือไปแน่

แต่นักเขียนบทก็กลับเปลี่ยนสีหน้าได้เร็วทันควัน ตามด้วยการพูดเสียงอ่อนประหนึ่งเห็นใจ

“โอ้...ขอโทษด้วยนะคะ พี่ดันพูดอะไรไม่เข้าเรื่อง”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ที่พี่พูดก็แค่อยากให้น้องมาลองดูสักครั้ง คิดซะว่ามาเที่ยวเล่นที่สถานีก็ได้ค่ะ โอกาสแบบนี้ไม่ได้มีกันบ่อยๆ จริงไหมล่ะคะ~”

“...อืม”

ตอบรับเลยดีไหมนะ

ฉันนั่งไป แสร้งทำเป็นลืมนั่งพัก ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ เมื่อเห็นดังนั้นสีหน้าของผู้หญิงคนนั้นก็เบิกบานขึ้นทันตา

“ว้าว คิดถูกแล้วล่ะค่ะ! สถานีอยู่ข้างหน้านี่เอง!”

และเป้าหมายแรกก็บรรลุไปแบบนั้น

เป็นการเริ่มต้นที่ราบรื่นกว่าที่คิดไว้

การเยี่ยมชมสถานีโทรทัศน์ที่ไม่ต่างจากการโดนนักเขียนบทรายการลากไปนั้นก็ได้มีอะไรมากมาย แต่สัมผัสแรกหน้ากล้องเล็กน้อย ไม่มีกระทั่งขอให้เดินโชว์พอเป็นพิธี จึงแน่นอนว่าไม่มีการเสนอให้ไปลองเข้าสถาบันสอนเต้น

ซึ่งก็เป็นหลักฐานชัดเจนถึงบทบาทที่พวกเขาคาดหวังให้ฉันเป็น แต่ก็นะ ของพรรคนั้นจะยังงี้ก็ได้ สิ่งสำคัญคือการมีชื่อฉันอยู่ในรายชื่อผู้เข้าแข่งขัน ทว่าก็มีตัวแปรที่คาดไม่ถึงอยู่เหมือนกัน นั่นคือการอัศจรรย์การเทพแรกนั้นจะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่ฉันคาดการณ์ไว้เยอะ

“...อีกสิบวันหรือครับ”

“ใช่ค่ะ น้องพัคมนั้นเข้ามาเป็นคนสุดท้ายเลย ปกติแล้วไม่ค่อยมีอะไรแบบนี้หรอก น้องโซคิตีมากเลยนะ~ เป็นเพราะน้องมนต์แก่งั้นแหละค่ะ ถึงคว่าโอกาสนี้ไปได้”

แค่เอามาเป็นตัวเสริมต้องพูดจาสวยหรูขนาดนี้เชียว

ฉันนั่งงวยนิต ๆ และรู้สึกเบื่อหน่ายในเวลาเดียวกัน การปั้นแต่งคำพูดเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นไม่ได้ต้องลงทุนด้วยเงินสักหน่อย จะพูดให้ออกมาฟังดูอ่อนโยนแค่ไหนก็ทำได้ หากพบว่าเป็นของไร้ประโยชน์ก็คงปิดความรับผิดชอบอย่างไม่ต้องสงสัย และถามย้อนว่าเคยพูดแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ

ถึงอย่างไรก็ไม่มีการไหนเขี่ยคนทิ้งเร็วเท่าวงการนี้อีกแล้ว ไหนजू ๆ ยังมาร้องขอเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ของการให้คนธรรมดาไร้สังกัดเตรียมตัวถ่ายรายการกับเตรียมเพลงรอบประเพณีมาภายในสิบวันข้างหน้า โดยไม่มีแม้แต่คำแนะนำอีก เธออาจจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โต แต่ในทางกลับกันถ้าเป็นผู้เข้าแข่งขันที่สังกัดเอเจนซีล่ะก็ นี่คงเป็นสถานการณ์ที่จะโดนเอเจนซีไวยุได้เลย จะเป็นเพลงแต่งเองหรืออะไรก็ช่าง รายการก็แค่หวังให้คนที่เข้าแข่งขันโดนด่าก็เท่านั้น หรือถ้าไม่ถึงขั้นโดนด่าก็จะโดนตัดแอร์ใหม่¹¹ ออกทั้งหมดอยู่ดี

¹¹แอร์ไทม์ (Airtime) หมายถึง เวลาออกอากาศ หรือก็คือช่วงเวลาที่จะฉายภาพบันทึกของบุคคลนั้น ๆ ในรายการ ซึ่งสำหรับผู้เข้าแข่งขันรายการเซอร์ไววัลถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญมากต่อการเป็นที่จดจำของผู้ชม

ถ้าเป็นอะไรประมาณนี้ ฉันก็พอจะคาดเดาเอาไว้แล้ว

“...ครับ ขอขอบคุณครับ”

ฉันแสร้งทำเป็นไม่ทันเกมพวกเขาพลางโค้งตัวปลก ๆ ประหนึ่ง
ตื่นตื่นกับวันถ่ายทำที่ใกล้มาถึงอยู่มร่อ

นักเขียนบทผู้ดีหน้าพึงพอใจ

“พวกเราลึคะที่ต้องขอบคุณ~ ถ้าฉันได้ยกรายละเอียดอื่น ๆ จะ
ติดต่อไปอีกทีนะคะ”

ไล่แขกซะแล้ว

ฉันเดินออกจากสถานีโทรทัศน์อย่างไม่รีรอและกลับมาเตรียมการ
สำหรับอีกสัปดาห์ข้างหน้า

ในเมื่อมีเวลาเตรียมตัวน้อย เห็นทีว่าฉันคงต้องใช้วิธีที่มันสุดโต่ง
กว่าที่เคยวางแผนไว้ซะแล้ว

สิ้นสุดสัปดาห์ที่ยุ่งหัวหมก ในที่สุดวันอัดรายการครั้งแรกก็มาถึง

ตามองค์ประกอบของรายการเซอร์ไววัล เป็นธรรมดาที่จะเริ่มต้น
ด้วยการประเมินตัดสินอันดับของผู้เข้าแข่งขันแต่ละคน

‘การประเมินอันดับรอบที่ 1’

คนที่เคยดูรายการประเภทไอดอลเซอร์ไววัลอย่างน้อยหนึ่งครั้ง
คงพอเดาออกว่าความประทับใจแรกจะอยู่กับเราไปจนจบรายการ ฉะนั้น
หากเป็นผู้เข้าแข่งขันที่ไม่มีอะไรดึงดูดเป็นพิเศษ สิ่งเลวร้ายที่สุดที่พวกเขา
จะทำคือการนำเสนออย่างธรรมดาและไม่น่าสนใจ แต่หากจะทำอย่างนั้น
ู้ทำให้มันล้นหลามที่สุด ๆ แล้วกลายเป็นที่ขบขันของผู้คนไปเลยยังดี
เสียกว่า อย่างน้อยก็ยังพอเอาเรื่องพัฒนาการมานำเสนอเป็นเรื่องราว
ตามแนวทางการตัดต่อในอนาคตได้ แต่ถ้าไม่สามารถทำเรื่องที่โดดเด่น
ได้เลยและถูกตัดแอร์ใหม่ทั้งทั้งหมด ก็คงบอกได้แค่ว่าจมนปัญญา